

PREMIS EN LLENGUA CATALANA I ANGLESA

(a sota trobareu els textos)

1-PREMI POESIA Categoria A (1r i 2n ESO)

CURS: 1r ESO C

TÍTOL: El que jo vull

ALUMNE/A: Maria Cebrián

2-PREMI NARRATIVA Categoria A (1r i 2n ESO)

CURS: 2n ESO C

TÍTOL: Sherlock, tens una carta

ALUMNE/A: Angèlica Buquets Rúbies

3-PREMI POESIA Categoria B (3r i 4rt ESO)

CURS: 3r ESO A

TÍTOL: Imagina un amor

ALUMNE/A: Laura Símic de Torres

4-PREMI NARRATIVA Categoria B (3r i 4rt ESO)

CURS: 4t ESO B

TÍTOL: La camisa, aquest cop, planxada

ALUMNE/A: Julián Colunga Camilli

5-PREMI POESIA Categoria C (1r i 2n batxillerat)

CURS: 2n Batx B

TÍTOL: Seré sense ser

ALUMNE/A: Berta Soler Prats

6-PREMI NARRATIVA Categoria C (1r i 2n batxillerat)

CURS: 1r Batx D

TÍTOL: La covardia del fanal

ALUMNE/A: Andreu McGurk i Lastres

7- NOUVINGUTS: Desert

ALTRES PREMIS

1r ESO PUNTS DE LLIBRE

ALUMNE/A: Rebeca Kordikovski

2n ESO POESIA IL·LUSTRADA

CURS: 2n ESO A

TÍTOL: **Onada**

ALUMNES: Marta Pavón, Judith Clarabuch, Ariadna Alcalde

3r ESO AUQUES

ALUMNE/A: Irene Romaní

ALUMNE/A: Júlia Ybargüengoitia

ALUMNE/A: Roger de Pastors

ALUMNE/A: Arnau José

ALUMNE/A: Alba Quiñones

ALUMNE/A: Enora Le Roux

4t ESO CAL·LIGRAMA

ALUMNE/A: Lluís Fortuny

4t ESO VIDEO POESIA

TÍTOL: **No tinguís por** de Joan Vinyoli

ALUMNES: Maria Tomàs, Bia Chaiyast i Sanit Benhamu.

PREMIS EN LLENGUA ANGLESA

PREMI NARRATIVA Categoria C (1r i 2n batxillerat)

CURS: 1r BATX A

TÍTOL: Pitch Black

ALUMNE/A: Isabel A. Lammens

CURS: 2n BATX D

TÍTOL: Forgive and Forget

ALUMNE/A: Blanca Ruiz

(aquí a sota els texts)

Premi Poesia en català categoria A: Maria Cebrian 1r C ESO

EL QUE JO VULL

Ja que puc dir tot el que vull,
ja us dic que no vull pas un ull.

Jo sols vull:

Un lloc al món,
amb cels ben blaus.

Un tros de bosc,
i no vull claus.

Un gran mar,
amb un port xic.

Un riu llarg,
amb un gran pont.

Jo vull prats,
amb molts llacs.

I amb un pèl de sort,
i si tot va bé:
Vull un gos gran i fort,
vull un gat gros i groc,
vull un peix verd i llosc,
vull un cuc blau fosc,
vull un pop gris i tosc,
vull un ruc ben ruc,
vull un porc ben gras,
vull un ós greu i llest,
vull un gall amb molt pes,
i vull un grill amb un fill.

Premi Poesia en català: Laura Simic 3r ESO A

IMAGINA UN AMOR

Una mirada,
mirada de somnis,
sognis d'il·lusió,
il·lusió a la mirada.

Un pensament,
pensament de poesia,
poesia per tu,
tu a una cançó,
una cançó a un pensament.

Uns ulls,
uns ulls brillants,
brillants a l'ànima,
l'ànima alegre,
alegre de contes,
contes d'infància,
la infància als ulls.

Un amor,
un amor possible,
possibilitat de llum,
llum imaginada,
imagina un amor.

Premi Poesia en català: Berta Soler de 2n de batxB

SERÉ SENSE SER

Seré víctima de l'alegria,
donada a aquell individu vast.

Seré una crida desesperada
en un intent de tornar a respirar.

Seré fatiga just arribada,
com de la consciència i el pesar.

Seré un somni fosc de la vida,
d'un d'aquells vividors malpensats.

Seré sempre un estrany que camina
observant allò mai retrobat.

Viuré vívidament la vida,
només vivint pel que he donat.

Premi Narrativa en català: Angèlica Busquets- 2n d'ESOC

Sant Cugat, 1 de febrer de 2014

Estimat senyor Sherlock Holmes,

Fa uns dies que estic preocupada. Espero que la seva increïblement impressionant, magnífica, intel·lectual, esplèndida, estupenda, genial i sensacional ment pugui deduir el que passa al meu voltant des de ja fa unes setmanes.

Fa 15 anys que visc sola en una caseta petita que vam comprar ja fa anys amb el meu exmarit. Sempre he viscut tranquil·la però últimament estic molt espantada. Tot va començar un dia mentre esmorzava. M'estava preparant el cafè de cada matí, quan vaig veure que sobre la taula hi havia una llauna de cervesa buida. Això em va sobtar molt, ja que la nit anterior no hi era, jo no bec alcohol i no havia convidat a ningú a casa des de feia temps. Vaig pensar que la meva gata ho havia agafat del jardí i ho havia deixat allà. La vaig llençar i me'n vaig oblidar.

Però això no és tot! Quan vaig anar al lavabo, em vaig trobar la tapa del vàter oberta! Sí senyor, oberta! Quin fàstic i quina esgarripança. Jo mai no ho faria això! Ara ja no era tan segur que la meva gata hagués pixat al vàter, i si ho hagués fet hauria tancat la tapa! No ho creu? Em vaig espantar moltíssim però vaig intentar tranquil·litzar-me. En una altra ocasió vaig entrar a l'habitació dels convidats i vaig notar una lleugera ferum a tabac. Que potser m'he tornat fumadora i no me'n recordo?

Però el que ha fet decidir-me per escriure'l es el que em va passar ahir a la nit: en posar la rentadora, vaig descobrir uns mitjons d'una talla més gran que la meva i que feien una olor a roquefort que espantava. També, en anar-me'n al lavabo per rentar-me les dents, vaig veure que el tub de la pasta de dents estava premut per la part de dalt i sense tancar.

Estic desesperada, no sé si m'estic tornant boja o potser sóc sonàmbula.... o potser la meva gata està adquirint hàbits humans.

Si us plau, Sherlock, ajudi'm .

Una dona desesperada

Londres, 8 de febrer de 2014

Estimada senyora,

Com que no m'agrada amagar la veritat, li ho diré de la manera més clara i concisa possible. El cas és claríssim: el seu ex-marit ha tornat.

Cordialment,

Sherlock Holmes

Premi Narrativa en català: Julian Colunga de 4t d'ESOB

La camisa, aquest cop, planxada

M'ho vaig preguntar fa dies, i m'ho he tornat a preguntar avui al matí: què hauria passat si l'home de la camisa l'hagués planxada? Molt fàcil, l'home hauria planxat la camisa i no s'hauria distret veient el meravellós partit que va fer el Barça contra l'Atlètic. Al matí següent, no s'hauria deixat les claus dins de casa, ni la cartera als pantalons bruts. No s'hauria adonat que, per fi, la veïna pesada del segon tercera havia fet una coca i l'havia deixada a la finestra. No s'hauria atrevit a agafar-ne un tros si el gat de la senyora no hagués estat dormint al seu llit, cosa que no hauria estat fent si la nit anterior la seva mestressa no s'hagués deixat la finestra oberta i el gat, Bigotis, hagués estat tota la nit a la porta del darrera de la peixateria del senyor Josep per veure si li queia alguna cosa. Però bé, l'home en va agafar un tros. Si no l'hagués agafat, no hauria tingut l'oportunitat de rebutjar un tallat que li oferia la Verònica. En el cas que l'hagués acceptat, hauria sentit la confessió de la noia, que li hauria dit que estava boja per ell, i ell no l'hauria deixada marxar a viure a la Noguera, on el seu oncle hauria mort si no hagués estat per l'ajut del seu petit Schnauzer que es va posar a bordar quan el graner va començar a cremar.

Però bé, els fets són els fets. L'home de la camisa no hauria agafat el tren si no s'hagués deixat la cartera a casa, i no hauria d'haver trucat al Jaume, si a la cartera no s'hagués deixat l'adreça de l'empresa, però si el nostre home no hagués estat campió al col·legi d'endevinalles, no hauria recordat que era just al costat de la Caixa que hi ha a uns vint metres d'on s'hauria construït un cinema, si no hagués estat per les reclamacions de la veïna del segon tercera a qui no agradaven els sorolls que hauria pogut provocar el local. Bé, doncs, l'home hauria entrat a l'ascensor, si no hagués estat ocupat, i hauria arribat, ben polit i endreçat i tard, a la seva entrevista... però és clar, l'home va arribar d'hora, perquè va pujar per l'ascensor, que no estava ocupat, gràcies que havia arribat 13 segons abans, ja que havia agafat el tren, perquè no se'n va oblidar de canviar la cartera de pantalons, i com que era tan previsor, va sortir de casa abans d'hora, encara que no hagués planxat la camisa, perquè volia veure si la veïna havia fet coca. Però com que la veïna del segon tercera tancava la finestra a la nit perquè no li agradaven els sorolls, Bigotis era al seu lloc, esperant l'home de la camisa; cosa que va fer que acceptés el tallat de la Verònica, que li va confessar el seu amor, cosa que va provocar que no anés a viure amb el seu oncle a la Noguera i que hagués de plorar la mort del seu parent per culpa d'un incendi.

- Llavors, senyor director, per això no porto la camisa planxada. Si vostè em donés la feina, avui podria ser un dia fabulós, vull dir...

-Tranquil, veient que té experiència i una infinita capacitat d'improvisació, pot tornar dilluns i començarà les proves, i aquest cop vingui amb la camisa planxada...

Premi Narrativa en català: Andreu McGurk de 1r de batxD

La covardia del fanal

La nit era fosca i freda, trista i plujosa. La llum del fanal pampalluguejava, no acabava de voler-se mantenir amb vida. No sabia ben bé si la vida li seria apropiada d'ara en endavant. El degoteig del plugim es precipitava a la rugosa textura del carreró, emetent una remor gairebé inaudible, però intensa al subconscient. La tristesa i la malenconia provinents de la fredor i la intensitat del plugim començaren a apoderar-se de la ment d'en Duncan, una ment feble i submissa als sentiments que vaguen sense rumb per l'aire nu.

La malenconia i tristesa, que havien esdevingut cabdills d'aquella feble i submissa ment, començaren a bombardejar-la amb imatges vives i penetrants que, al llarg de la vida d'en Duncan. Els reflexos fotogràfics manifestaven moments de la seva vida en què havia patit un "papalloneig" interior. Una abraçada de la seva mare, el primer salt en trampolí a una piscina, l'enlairament de l'avió en què havia volat per primer cop...

Tot d'una, mentre la seva ment es banyava en un mar d'enyorança, una imatge enfosquí la claror i blavor d'aquest mar, tot reflectint una nítida visió dels ulls de la Ryune, uns ulls cecs i perduts, que giraven d'un costat a l'altre atemorits pel que veien. A poc a poc, la càmera que permetia visionar la imatge començà a allunyar-se i en Duncan fou capaç de percebre el foscos i negres cabells de la Ryune, uns cabells que reposaven en un camp infestat de peperepeps vermells i blancs.

Aquesta imatge, desassossegadora i inquietant, es traduí en un xiulet intens i indiscriminat a l'oïda d'en Duncan, que desencadenà una gran explosió en el seu interior. Tot d'una, la imatge s'esfumà i es restablí la connexió entre la seva ment i la realitat. Aquesta connexió, instantània i sobtada, el féu retornar a una consciència relativa per a trobar-se ja a l'andana de l'estació de Trocadero, ben a prop de la Torre Eiffel, a la vora de l'andana en direcció a Nation. Més tard, però, en Duncan perdé novament la seva visió i no veié res més que un fons negre atemoridor. La foscor d'aquest panorama començà a diluir-se progressivament i la silueta de Ryune aparegué, novament, en un fons vermell intens, amb el sol començant a amagar-se entre les muntanyes. La Ryune, situada a la vora d'un precipici, és girà vers on es trobava Duncan i pronuncià en veu baixa "ho sento". Aquests foren els darrers mots de Ryune. Després de pronunciar-los, donà un pas endavant i el seu cos desaparegué de la imatge.

La realitat es restablí novament per a Duncan, que es trobava ben a la vora de l'andana. Se sentia a les vies l'arribada del tren, un soroll que es feia cada cop més i més intens a mesura que el tren s'apropava. La tristesa i la impotència s'apoderaren d'en Duncan que va sentir l'impuls intens de saltar al tren.

S'inicià una batalla interna entre el seu sentit racional i el seu instint de suïcidi, però Duncan era massa covard. I ell n'era conscient. Una covardia que des de ben petit l'havia acompanyat, una covardia de la qual sempre se n'havia penedit. Les llums del tren apropant-se il·luminaren els brillants ulls de Duncan. Mentre, aquesta batalla intensa i dolorosa s'estava encara lliurant a la seva ment, el tren ja començava a entrar a l'estació.

Tot d'una, el seu sentit racional apunyalà l'instint que amenaçava la vida d'en Duncan, i es va apartar instantàniament de la vora. En fer això, Duncan no percebé res més que la força amb què els seus ulls es tancaven, i el cop lleuger que rebé en caure inconscient al terra de l'andana.

El fanal, insegur sobre el seu desig de mantenir-se encès o bé apagar-se, es decantà finalment per continuar donant llum.